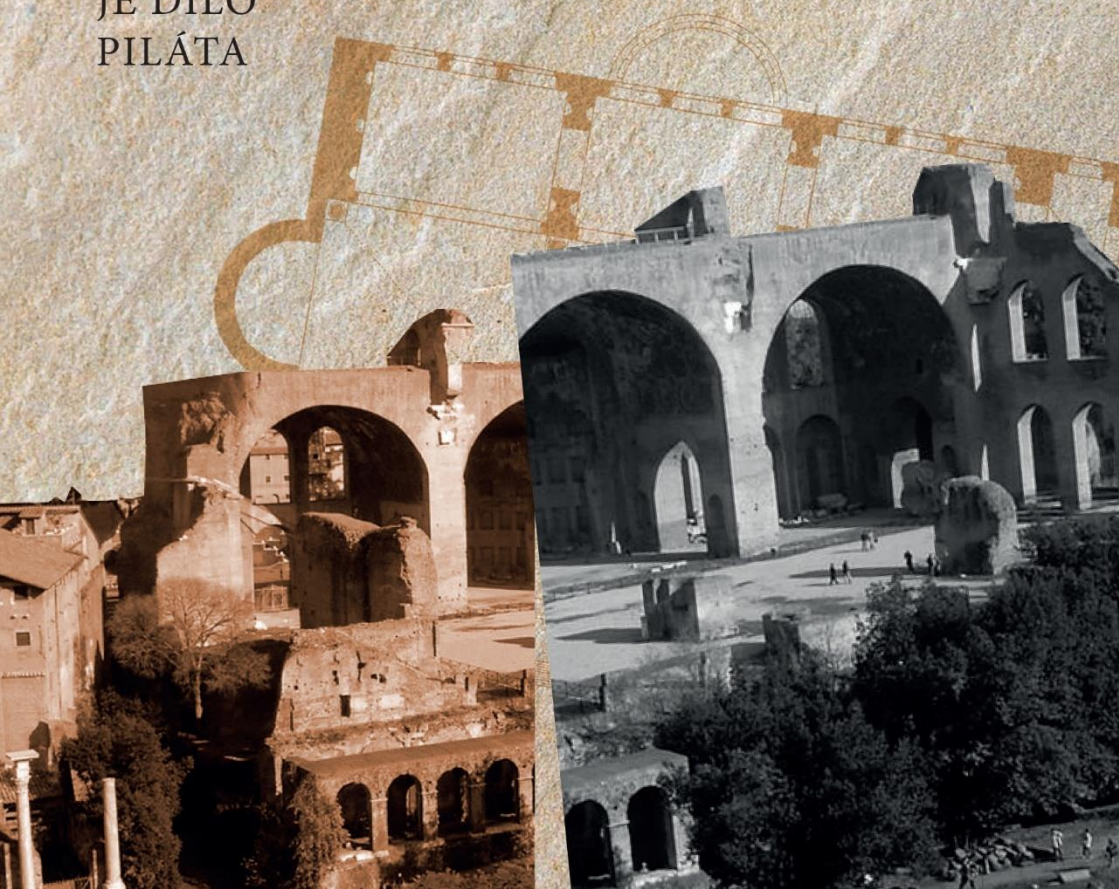

IVO PETR

EVANGELIUM PODLE GAIANA

KŘEŠŤANSTVÍ
JE DÍLO
PILÁTA

EVANGELIUM
PODLE GAIANA

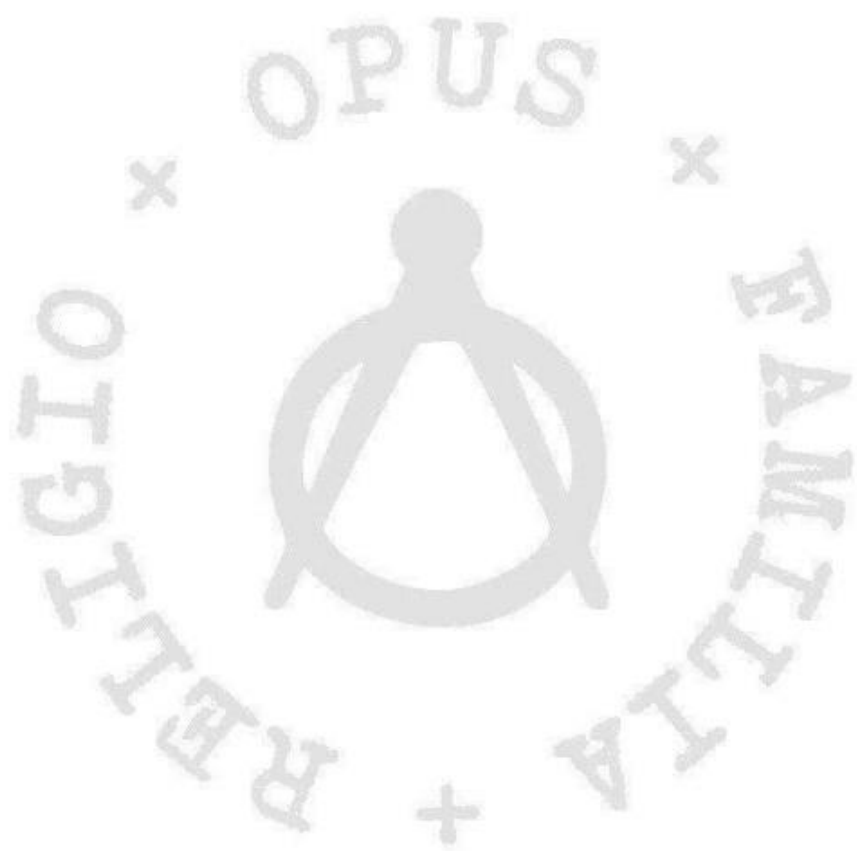
Křesťanství je dílo Piláta

Ivo Petr

Adě, Ivě a Lukášovi, mým dětem

Děkuji panu Pavlu Míškovi za rady stavbařské, panu Svatopluku Tšponovi za rady technologické, panu Danu Žingorovi za rady v oblasti Izraele, panu Pavlu Bergerovi za sestavení programu na šifrování, panu Luboši Horákovi za rady v oboru počítačů, paní Heleně Chládkové za rady v oboru universitním a panu Josefu Studenému za rady v oblasti bankovníctví. Mimořádný dík patří paní Yvettě Cíglerové, která může také za to, že tato kniha vznikla, celou ji přečetla a opravila mé mnohé chyby. Zbylé chyby padají pochopitelně na moji hlavu.

Knih je fikcí, i když jsem se snažil zasadit historické postavy do časového rámce. Podobnost s žijícími postavami je čistě náhodná. Omlouvám se věřícím křesťanům, pokud je bude obsah knihy urážet.

POSTAVY

Minulost:

Marius (hovorově Mario) Gaianus – hlavní hrdina minulosti, Marco jméno v Jeruzalémě

Flora – matka Maria

Sára – maminčina známá v Jeruzalémě

Gaius Gaianus – otec Maria, jezdec, římský občan

Aristobulos – Řek, bankéř Gaiana v přístavu Caesarea v Judeji

Rebeka – židovská otrokyně domácnosti Maria

Samuel – otrok v domácnosti Maria, většinou kočí

Cattus (kočka) (Sextus Cato) – šéf únosců, pozdější ochránce Maria

Septimus Eborius – kapitán obchodních lodí otce Maria

Lucius Gaianus – následný potomek Maria, autor zašifrované zprávy

Pilát Pontský – římský prefekt Judeje

Zervas – řecký filosof a historik, znalec judaismu na dvoře Piláta

Ješua – Ježíš Kristus

Maximus – otec Ježíše, římský voják (Aulus Maximus)

Nona – řecké děvče, šenkýřka v Caesareji, dívka Maria

Reburrus – římský velitel pevnosti Antonia v Jeruzalémě (Decimus Reburrus)

Přítomnost:

Francesco Giuliano – hlavní hrdina současnosti

Filippo Scarlatti – movitý římský architekt

Leonardo (Leo) Borelli – přítel Scarlattiho, jeho právník

Marco – strýc Francesca

Maria – matka Francesca

Alberto – spolužák Francesca

Mendoza – náčelník policie

Homér – profesor historie, farmář (Giuseppe Lamberti)

Nicole – dívka Francesca, spolužačka na universitě

Visentini – člen tajné organizace Vatikánu

KAPITOLA 1.: MARIUS

Jmenuji se Marius Gaianus. V době, o které píši, jsem byl sotva 17 jar starý, což bylo v čase, kdy císař Tiberius vládl již 18. rok¹. Jsem synem movitého římského stavitele pana Gaia Gaiana. Ten se vypracoval ze stavebního dělníka na majitele stavebního podniku, který měl v té době opravdu dostatek zakázek. Svým majetkem se tak mohl zařadit do stavu jezdeckého. Otec profitoval z toho, že se tehdy v Římě hodně stavělo, zejména chrámy a jiné veřejné budovy. Jeho specializací byly základy těchto budov. Měl spoustu známostí mezi vlivnými lidmi té doby, jako byli senátoři a státní úředníci, a jak sám říkával, stavět se bude pořád, nehledě na současnou politiku či státní zřízení. V tom měl dozajista pravdu. I když mu mnohokrát jeho známí nabízeli různá lukrativní politická místa, vždy je odmítl s tím, že se bude raději „držet svého kopyta“. Řídil se heslem: „Stavět ano, ale o politiku se nestarat.“

Maminka Flora měla židovské předky a po ní jsem zdědil vlasy, černé jako uhel. Po otci jsem měl urostlou postavu a pronikavé oči, posazené v kulatém obličejí. Dokonce o mně říkali, že jsem poměrně bystrý. Vždy jsem s úsměvem tvrdil, že je to po obou rodičích.

V domě, ve kterém jsme bydleli v Římě, jsme měli i několik otroků židovského původu, a tak jsem uměl kromě svého rodného

¹ 32 n. l.

jazyka a řečtiny i plyně mluvit aramejsky, a dokonce jsem byl schopen i číst a trochu psát v hebrejštině. Nejraději jsem ovšem trávil čas u svých prarodičů, babičky a dědečka. Těm otec koupil kousek za Římem malou zemědělskou usedlost, kde jsem měl poprvé v životě příležitost poznat domácí zvířectvo – slepice, volky, krávy, a tak podobně. Babička s dědou, samozřejmě s pomocí několika otroků, se zabývali pěstováním zemědělských produktů a zásobovali tak naši rodinu v Římě čerstvou zeleninou a ovocem. Občas dodali i nějaké to maso, čímž si naše rodina ráda zpestřovala svůj jídelníček.

Nejvíce jsem ale miloval skutečnost, že mi děda s babičkou benevolentně umožňovali mé „toulací“ výlety. Zde na venkově, kam jsem mimo bedlivé oči rodičů jednou za měsíc dojížděl z Říma vždy na několik dní, jsem podnikal cesty, a to i několikadenní, po okolí usedlosti. Dokonce jsem si kreslil i mapu, kde všude jsem byl. K tomuto účelu jsem si sám zhotovil batoh, na což jsem byl náležitě pyšný.

Jednou jsem viděl pochodovat po silnici vojáky s těžkým nákladem a bylo mi jich opravdu líto. Vojáci nesli obrovské batohy, a dokonce navíc přes rameno velký kůl, prý na stavbu tábora. Tehdy jsem si řekl, že pokud budu někdy nosit batoh, raději si ho udělám sám, a to pokud možno co nejpohodlnější. Můj batoh byl vskutku revoluční. Většina tíhy byla nesena bederním pásem, zbytek širokými popruhy. K tomu účelu jsem si uzpůsobil starý batoh, který jsem našel u dědečka na půdě. Na své výpravy jsem nosil kromě nezbytného jídla a pití také náhradní oblečení a tlustou deku, která mi sloužila jako

příkrývka na spaní. Na své výlety jsem vyrážel pouze v letním období a vždy jsem vyhledával na noc nějaký přístřešek pro spaní, aby mě chránil před deštěm. Samozřejmě jsem měl s sebou také nějaký obnos peněz, abych si mohl v případě nouze či potřeby koupit nějaké ty potraviny, či zaplatit za nocleh. Také jsem tyto peníze někdy využíval ke zpátečnímu návratu z výletu, když mě někdo ochotný svezl na svém voze, kterých po římských silnicích vždy jezdilo dostatečné množství.

Během dvou let jsem tak „procestoval“ celé okolí usedlosti a mé nové výlety mířily stále dál a dál a trvaly také déle, někdy až tři dny. Přímo jsem to miloval. Toulal jsem se po kopcích, lesích a loukách, kam mě jen nohy zanesly. Nejspokojenější jsem byl, když jsem mohl poslouchat a pozorovat okolní přírodu, zejména divokou zvěř nebo ptáky. Co se ptáků týče, byl jsem opravdový odborník. Poznal jsem je mimo jiné také podle hlasu nebo podle siluety v letu, a dokonce jsem si podrobnosti ke každému ptáku kreslil doma do svého notýsku.

Na jedné ze svých procházek jsem právě vycházel z lesa na malou mýtinu. Šel jsem po cestě, která vedla bůhví kam, a zrovna jsem přemítal o tom, že je již na čase, abych sešel někam do údolí na cestu a vrátil se domů nějakým tím povozem, který jsem si hodlal „stopnout“. Už jsem byl na cestě třetí den a bylo tak akorát na čase se vrátit.

Všiml jsem si, že uprostřed mýtiny stojí nějaký muž, do obličeje mu ovšem nebylo vidět, neboť měl odvrácenou hlavu. „Výborně,“ pomyslel jsem si, „aspoň se ho zeptám na cestu, určitě bude zdejší.“

Když jsem ale k němu přišel, otočil se a já si všiml, že má přes obličej uvázaný šátek, aby mu nebylo vidět do tváře. Začal jsem tušit nepříjemnosti.

„Dobrý den, pane Marie,“ pravil muž. „Musím ti oznámit, že od této chvíle jsi mým hostem a jistě mě budeš následovat. Tvůj otec dozajista rád zaplatí za tvůj bezpečný návrat domů. Kdyby, čistě náhodou, jsi měl snahu utéci, pak věz, že by to nebylo vůbec rozumné.“ Poté mávnul rukou a zpoza stromů okolo mýtiny vystoupilo ven několik mužů, každý s lukem a šípem v ruce.

Takže únos, pomyslel jsem si. Utíkat nemělo smysl.

Muž, asi náčelník této skupiny, byl statný čtyřicátník, oblečený v obyčejných venkovských šatech, na pravém boku měl za opaskem upevněn krátký meč, přesně takový, jaký nosili vojáci, a vůbec vypadal značně trénovaně. Nepochyboval jsem o tom, že s ním umí velmi dobře zacházet. Na nohou měl lehké kožené boty, přesně takové, které umožňovaly rychlý pohyb i mimo cesty. Okolo mýtiny stáli ostatní muži a vytvářeli tak ideální past. Opravdu nebylo kam utéci. Všichni měli na tvářích šátky, určitě ze stejných důvodů jako jejich vůdce.

Pomyslel jsem si sice, že by v případě mého útěku luky asi nepoužili, živý jsem jim určitě platnější než mrtvý, ale rozhodně jsem to nehodlal zkoušet.

Náčelník řekl mé jméno. To znamená, že tento únos je asi velmi dobře připraven. Přemítal jsem, odkud tak mohli mít tito muži potřebné informace. Pak mě napadlo, že to nebyl asi zase takový problém. Při svých návratech pomocí vozů, které jsem si občas

„stopnul“, abych se svezl, jsem dost povídal o svých toulkách, nelze tedy vyloučit, že odtud vítr vane. Pak nebyl žádný problém mě sledovat, až se zase vydám z usedlosti prarodičů na nějaký ten výlet. A zjistit, že pocházím z movité rodiny z Říma, už bylo úplně snadné.

„Nyní tě požádám o tvou zbraň,“ pokračoval muž, „a pak tě převezeme na bezpečné místo, kde zůstaneš, dokud tvoje rodina nezaplátí příslušný obnos, který činí dvacet tisíc sesterciů². Teprve pak budeš volný. Způsob a předání tvé osoby a peněz bude asi domluven později.“

Měl jsem tu vlastnost, že jsem dovedl přemýšlet o více věcech zároveň a ještě přitom mluvit, třeba o něčem úplně jiném. Zlí jazykové sice tvrdili, že tuto vlastnost mají pouze ženy, ale tím jsem se příliš netrápil. Také jsem měl velmi dobrou pozorovací schopnost. Stačil mi pouhý pohled na nějakou věc či osobu a hned jsem byl schopen i se zavřenýma očima podrobně popsat, co jsem viděl. Všiml jsem si, že muž měl hladké a pěstěné ruce, nehty ostříhané, rozhodně ne takové, jaké mívají lidé těžce pracující na poli či jinde. Asi mu jeho povolání vynáší tolik, že ani nemusí pracovat, pomyslel jsem si. Ovšem při částce, kterou za únos požadoval, se nebylo ani čemu divit.

Odevzдал jsem mu dýku, kterou jsem měl za pasem, a rychle jsem řekl: „Já stojím za víc. Aspoň za dvacet pět, mám však podmínku. Jsem zvyklý na dobré a pestré jídlo a také na chutné víno.“ V tom jsem samozřejmě nemluvil pravdu, nebo alespoň částečnou. Víno jsem nepil (to jsem jako mladý muž ani nedostával), pouze vodu. Chtěl

² Zhruba 1,5 miliónu dnešních korun.

jsem ale ihned od počátku muže překvapit a také trochu znejistit. A z jeho reakcí zjistit pokud možno co nejvíce informací. Dvacet pět tisíc sestercí byla ovšem značná částka. Tolik peněz jsem ani nikdy neviděl pohromadě. Nepochyboval jsem však o tom, že je můj otec rád za mne vydá a také jsem tušil, že je budu muset někdy otci vrátit. Na druhé straně jsem také nepochyboval o tom, že tato částka bude jen pouhý zlomek otcova skutečného majetku. Jeho celkovou hodnotu jsem samozřejmě neznal, ale tušil jsem, že informace únosců byly chybné, pravděpodobně silně podhodnocené. Nemínil jsem jim to ovšem vyvracet.

Pak jsem pokračoval, jak jsem se domníval, s chytákem na mužovu sečtělou (předpokládal jsem, že umí číst a psát).

„Určitě víš, že i Caesar, když byl piráty unesen, považoval jimi požadovanou částku za malou,“ narážel jsem tak na známou historku o Caesarovi, hojně tehdy tradovanou o tomto velkém muži římských dějin.

„Co s těmi penězi navíc uděláš, je čistě tvá věc.“ Předpokládal jsem, že původní částka byla jeho společníkům určitě známa, její navýšení však už samozřejmě nikoliv. Byl to můj první pokus zasít mezi své vězňatele rozpor.

Muž nereagoval, nic neřekl. Pouze jemné rozšíření jeho zornic dávalo tušit, že ví, o čem je řeč. Pak ale spustil: „Nyní tě přepravíme do místa, kde vyčkáš na dobu, kdy za tebe bude zaplacen příslušný obnos. Vše potřebné se včas dozvíš.“

Poté mi zavázali oči a posadili mě na mulu. Poznal jsem to podle toho, že zvíře bylo menší než kůň.

Když jsem byl již na zvířeti usazen, jeden z mužů, kteří mezitím přišli z okraje mýtiny, řekl: „Teď asi pojedeme rovnou na místo, které určí Cattus³, že?“ Chvilé ticha následující po této větě dávala tušit, že vůdce asi posunky plísnil svého kumpána za to, že ho oslovil jménem. Takže náčelník má přezdívku Cattus, pomyslel jsem si, další informace k dobru.

Pak mě vezli odhadem asi hodinu dolů z kopce. Podle slunce, které svítilo přímo zepředu, jsem mohl přibližně odhadnout i směr. Protože sestupovali do údolí, tušil jsem, že mě přepravují někam dolů, asi do nějaké vesnice či samoty. Po hodině mě sesadili z muly a dva muži, držíce mne za ruku, mě vedli, jak jsem vytušil, k nějakému příbytku. Tam otevřeli dveře a potom jsme sestoupili po schodech dolů. Pak mi sundali z očí šátek. Rozhlédl jsem se. Byl jsem v nějaké místnosti, pravděpodobně ve sklepě, protože jediné světlo sem dopadalo z malého, zamřížovaného okénka, umístěného téměř u stropu místnosti. Stěny místnosti byly tvořeny kamennou vyzdívkou, u jedné zdi byla prostá postel s pokrývkami a vedle stůl a dvě židle. Na stole byla nádoba s vodou, v rohu místnosti další, větší, pravděpodobně jako záchod, pomyslel jsem si. Místnost nebyla příliš velká, odhadem tak dvanáct krát dvanáct stop.⁴

Doprovod odešel a po chvíli přišel Cattus.

³ Cattus = latinsky kočka.

⁴ Asi 3,6 x 3,6 metru, 1 římská stopa (pes) = 0,296 m.

„Toto bude tvůj příbytek do doby, než nás opustíš,“ pravil mírně se usmívající Cattus, jak bylo možné vytušit z výrazu jeho očí, neboť měl na obličejí stále svůj šátek.

„Asi to tak bude napořád,“ pomyslel jsem si.

Pak Cattus pokračoval: „Kdybys cokoliv potřeboval, třeba vynést kbelík, či něco jiného, stačí zabouchat na tyto dveře,“ Cattus na ně ukázal rukou, „a někdo ti dozajista otevře. A to kdykoliv, třeba i v noci.“

„Kdyby tě, nedej Jove, napadlo třeba utéci,“ Cattus pokynul rukou směrem k zamřížovanému okénku, „pak věz, že k jeho mřížím je venku uvázán pes a ten není zrovna z těch, kteří jsou přátelští. Navíc by dozajisté v takovém případě i hodně štěkal. Jak dlouho tu zůstaneš, to bude záležet čistě na rychlosti tvé rodiny. Jídlo ti bude nosit jedna dívka, která je poučena o tom, že ti má splnit jakákoliv přání. Samozřejmě jen taková, která bude splnit možné,“ usmíval se Cattus.

„Jídla a pití budeš mít dostatek, doufám, že i v kvalitě, která tě uspokojí. Samozřejmě se pokusíme ti vyhovět co nejvíce i v této oblasti,“ zakončil Cattus, se zjevnou narážkou na můj dřívější požadavek.

Když Cattus odešel, prohlédl jsem si svůj batoh, který mi také donesli. Bylo v něm vše, i drobné mince, které jsem zde měl pro případ potřeby v malém měšci. Usmál jsem se. Drobné byly samozřejmě zanedbatelné vzhledem k částce, kterou únosci požadovali. Zároveň mi neuniklo, že obsah batohu byl zcela jistě pečlivě prohlédnut, věci v něm byly uspořádány určitě jinak, než bych si je poskládal sám.

Po čase přišla za mnou drobná dívka a přinesla mi džbán s vínem a pečené kuře s chlebem. Odhadoval jsem, že je o něco mladší než já. Byla pohledná, čehož si byla patřičně vědoma. Černé vlasy lemovaly její kulatý obličej, měla štíhlé nohy a její ruce nebyly rozhodně rukama někoho, kdo by léta trávil celý den prací na poli. Ostatně, při jejím mládí se to ani nedalo předpokládat.

„Ha, snaží se hned ze začátku,“ pomyslel jsem si. To je opravdu milé. Usmál jsem se při představě, co by asi dělali, kdybych požadoval čerstvý chléb každý den, jak jsem byl uvyklý z domova. Bylo mi jasné, že chudí lidé pekli chléb jednou, maximálně dvakrát do týdne.

„Přinesla jsem ti trochu jídla, kdybys měl hlad,“ řekla sladce, „a kdybys požadoval i něco jiného, stačí jen říct.“ Její úsměv a vůbec, jak se při tom tvářila, nemohl nikoho nechat na pochybách, co tím bylo míněno.

V duchu jsem se usmál. Ne, že bych si rád nezpestřil dlouhé chvíle, které mě bezesporu čekají, nějakou tou tělesnou radovánkou, ale říkal jsem si, že bude rozumné nabídku raději odmítnout. Taky se mi rozhodně nezamlouvala představa, že můžu být neustále pozorován. Ostatně, nešlo pro mne o nějaké novum. Otec mi sice výslovně zakázal jakýkoliv bližší styk (a v tomto směru byl dokonce velmi konkrétní) s otrokyněmi v domácnosti, ale byl jsem mlád a zrovna v období, kdy mé tělo překypovalo patřičnými hormony, takže volání přírody bylo silnější než otcovy zákazy. Otrokyně Rebeka byla pohledná a mladá (dcera otroků, kteří patřili k domácnosti) a já jí poskytoval jako protislužbu vždy trochu toho jídla, co jsem dostával. Maminka byla ráda, jak synáčkovi chutná a kolik toho jeho mladé tělo

sní, a všichni tak byli spokojeni. Navíc jsem s Rebekou mluvil i v jejím rodném jazyce (aramejščina), a tak jsem se vlastně i vzdělával.

„Díky za jídlo, už mám opravdu hlad. A kdybych něco potřeboval...“ a tato poslední slova jsem řekl s patřičným důrazem, „...dám určitě vědět.“

Pak dívka odešla a já měl konečně čas prozkoumat podrobněji svůj příbytek. Nic nového jsem však neobjevil. Natáhl jsem se na postel a dumal: „Tak toto bude na určitý čas můj domov. Inu, co se dá dělat, stejně asi nic kloudného nevymyslím.“

V duchu jsem si zrekapituloval svou současnou situaci. Jsem unesen, prchat nemá cenu, nezbývá než čekat, až za mě bude zapláceno výkupné. Pro zábavu jsem si počítal, kolik bude asi vážit těch dvacet pět tisíc sesterciů. Vyšlo mi odhadem, že určitě tolik, že by to jeden člověk neunesl, minimálně přes 12 talentů⁵. Část výkupného ale bude asi ve zlaťácích⁶, těch bude míň. Na druhé straně, kdyby někdo platil zlaťáky, určitě by tím vzbudil nechtěnou pozornost. Nebývalo zvykem, aby prostí lidé měli k dispozici tyto mince. To sestercie byly přece jenom lepší, už z toho důvodu, že byly zhotoveny z mosazi. Navíc bylo dobrým zvykem, a to i v Římě, vyjadřovat jakoukoliv cenu v základní jednotce – v sesterciích. Dokonce i majetek velmi bohatých občanů Říma se počítal v sesterciích. U některých se odhadoval jejich majetek až na stovky miliónů sesterciů.

⁵ 1 talent = 26,2 kg, 12 talentů je asi 314 kg.

⁶ 1 aureus (zlaťák) = 100 sesterciů.

Však on si Cattus určitě řádně promyslí, jak odmění sebe a své spoléčníky a kolik si schová pro sebe na budoucí časy. Částka výkupného obnášela, jak jsem zhruba počítal, takových dvacet ročních platů římského legionáře⁷, a za to se dalo určitě dobře vyžít. Postel byla trochu tvrdá, tvrdší než ta, na kterou jsem byl uvyklý z domova, ale spal jsem na ní vcelku dobře.

Dva týdny uběhly jako voda. Zrovna jsem seděl za stolem a pojídal jídlo, když se otevřely dveře a dovnitř vstoupil Cattus, samozřejmě se šátkem na obličej.

„Mám pro tebe dobrou zprávu,“ pravil, „dnes nastane pro tebe onen kýžený den, kdy budeš opět volný. Na dvoře již čeká přistavený vůz, který tě doveze na místo, odkud se již budeš moci vrátit domů. Nyní ti tedy s dovolením zavážu oči a můžeme jít.“

„No vida,“ pomyslel jsem si, „už je to tady.“

Opět přišli dva muži a zavázali mi šátkem oči. Pak mě vyvedli na dvůr a usadili do připraveného vozu. Cattus se posadil vedle mne a zakřičel na vozku, aby jel.

Cesta trvala zhruba hodinu, a když mi Cattus sejmul šátek, uviděl jsem, že se nacházím na nějaké mýtině uprostřed lesa. Opodál stál jiný vůz a na něm otcův starý dobrý Samuel, který patřil v domácnosti k odborníkům na vše, co se týkalo koní. Samuel na mne radostně zamával, byl evidentně rád, že mě vidí zdravého a hlavně živého.

⁷ Centurion (setník) pobíral ovšem až pětinasobek platu legionáře.

Cattus mi pomohl z vozu a vydal se mnou směrem k Samuelovi. Neměl jsem moc příležitostí, abych Catta poznal lépe, ale z toho mála, co jsem věděl, jsem usoudil, že Cattus bude určitě trochu jiný než obyčejní vesničané. Vůbec celé jeho chování, jak se pohyboval, jak mluvil, svědčilo pro to, že tento muž nebyl jen tak někdo. Ostatně vymyslet a zrealizovat celý ten únos, to nebylo určitě snadné. O této chvíli jsem dlouho přemýšlel a v duchu si promyslel, co vše bych chtěl Cattovi říci.

„Nejsem zrovna z těch,“ začal jsem, když jsme kráčeli s Catterem bok po boku k Samuelovu vozu, „kdo by ti mohl dávat nějaké rady, Catte. Ale jedno vím jistě. Prosím, nechej tohoto způsobu obživy, dokud je ještě čas. Určitě případně na způsob, jak to udělat,“ zakončil jsem stručný proslov. Věděl jsem, že otec přes své známosti udělá vše pro to, aby únosce vypátral a náležitě potrestal. To jsem ovšem nemínil Cattovi říkat, přece jenom jsem ještě byl v jeho moci.

Cattus, jako obvykle, mlčel. Všiml jsem si vedle vozu malé okované truhly. Aha, zde budou asi ty peníze, pomyslel jsem si. Určitě si je Cattus rádně přepočítal.

Pak už jsem jenom nasedl na kozlík k Samuelovi, ten mě s úsměvem pozdravil a práskl do koní. Ještě jsem se otočil a viděl na mýtině stát Catta. Zdvihl na pozdrav jednu ruku. To je tedy opravdu nečekané, pomyslel jsem si a pozdrav opětoval. Je třeba říci, že ačkoliv jsem zatím neznal podrobnosti mé výměny, Cattus se choval do této doby velmi korektně. Asi by nebyl problém, když už měl výkupné, aby nechal nepříjemné svědky, a tím jsem určitě byl, sprovdit ze světa. A on to neudělal.

Při cestě domů mi Samuel barvitě líčil, co se zatím dělo v naší domácnosti, když jsem zmizel. Dovtípil jsem se, že celé jednání o mém únosu, způsob mého předání a odevzdání výkupného řídil Cattus osobně. Bylo zřejmé, z toho, co jsem se dověděl, že Cattus uměl číst i psát. Nic nového, co by mě překvapilo.

Avšak k mému překvapení, když jsme konečně dorazili domů, byl otec zcela klidný. Měl jsem s ním dlouhý pohovor. Otec chtěl vědět všechny podrobnosti. Kde jsem byl vězněn, kde mě unesli, jak se mnou zacházeli, jestli můžu někoho popsat, a tak dále. Dovtípil jsem se, že nastane další fáze tohoto únosu, tj. hledání místa a viníků. Potvrdila se má domněnka, že část výkupného (více než polovina) byla ve zlaťácích, zbytek v sesterciích. Na závěr rozhovoru jsem musel otci dát své slovo, že už nikdy, když budu u prarodičů, nevyrazím na svůj obvyklý výlet. Kupodivu se otec ani nezmnul o tom, že bych mu onu částku výkupného dlužil, vůbec na to nepřišla řeč.

Zhruba tak po půl roce otec, jen tak mimochodem, řekl: „Ti chlapíci, co tě unesli, byli dopadeni. Všichni, kromě jejich vůdce. Ten zmizel neznámo kam. Vlastně jenom víme, že to byl nějaký bývalý centurion z legií.“

„A co ta dívka?“ zeptal jsem se.

„Ach ta. Ta za nic nemohla. Jenom dělala, co se jí řeklo. Určitě byla ráda, že může nějakým tím drobným penízem přispět svým chudým rodičům.“

Tak vida, pomyslel jsem si. Cattus dal na mou radu a zmizel. Na osud chycených únosců jsem se raději neptal. Nedělal jsem si však

žádné iluze, jak to s nimi dopadlo. Dobrá zpráva byla ovšem to, že otec z toho vynechal onu dívku. Opravdu chudinka za nic nemohla.

KAPITOLA 2.: FRANCESCO A POCHVALA, ALBERT A SCARLATTI

Francesco byl mladý muž, stár 14 let, a tudíž žák školou povinný. Žil s maminkou v malém italském městečku u východního pobřeží Itálie. Tatínka neměl, vlastně určitě nějakého měl, ale maminka se o tom zásadně odmítala bavit. Veškeré informace o něm tak měl pouze od svého strýce Marca, maminičina bratra. Ten říkal, že když byla maminka mladá, jezdila s děvčaty z městečka do nedalekého přístavu. Panoval tady čilý noční život a děvčata zde navštěvovala místní bary a diskotéky. Tam se maminka také seznámila s pohledným mladíkem, který byl důstojníkem na nějaké americké válečné lodi. Mladík se prý jmenoval George. Když maminka zjistila, že je v jiném stavu, v přístavu se pouze dozvěděla, že loď již odplula, a to asi do Ameriky. Francesco si byl jist, že by bylo ze známých informací lehké zjistit dotyčného, leč maminka byla hrdá Italka, a tak Francesco byl bez otce. Strýc Marco tudíž hrál (a řekněme, že velmi úspěšně) roli mužského „elementu“ v rodině. Mimo jiné uměl dobře hrát fotbal, což Francesco náležitě oceňoval.

Francesco šel po cestě, která vedla lesem. Začínala v jeho rodném městečku a pomalu stoupala vzhůru. Nejdřív po polích a lukách za městečkem, pak lesem, poté po svahu, kde rostly keře i stromy, aby nakonec dosáhla vrcholu kopce, kde již byly jen tráva a kameny.

Francesco byl teprve na začátku cesty, v lese, za chvíli bude procházet po úbočí hory, kde se na cestě nacházela malá studánka. Zde se chtěl napít a doplnit své zásoby vody v plastové lahvi, kterou měl ve svém baťůžku. Tam měl také trochu jídla. Už se na ni těšil, byla totiž zhruba v půli cesty.

Kousek za studánkou cesta přetínala silnici, která vedla po úbočí hory a sestupovala do městečka. Silnice zde tvořila pravotočivou zatáčku. Na levé straně byla svodidla a volné rovné, šterkované místo, kde často zastavovali motoristé a kochali se nádherným výhledem na okolní krajinu s mořem v pozadí. Hned za svodidly stála majestátní borovice, jejíž spodní větve byly ulámané a spolu s kmenem vytvářely obraz velkého písmene „F“. Francesco vždy vyhlížel, kdy se objeví její koruna a pak typický kmen, věděl tak, že již brzo bude na silnici. Silnice byla oblíbenou trasou pro motoristy. Měla spoustu zákrutů, kvalitní povrch, vedla téměř vodorovně a dlouho. Prostě ideální příležitost pro milovníky rychlé jízdy v kopcovitém terénu.

Pěší cesta pak odtud stoupala již po travnatém povrchu až na samý vrchol kopce.

To byl cíl Francescovy cesty. Šel navštívit svého přítele Homéra, který zde měl srub a také ohradu plnou ovcí. Byl totiž obecním farmářem a Francesco o něm věděl jen to, co se o něm povídalo dole v městečku.

Homér byla přezdívka, ani neznal jeho pravé jméno. Věděl jen to, že Homér býval dříve profesorem historie na Milánské univerzitě, jeho specializací byl starý Řím. Byl velmi uznávaným odborníkem na

staré dějiny. Pak jel jednou vyzvednout svou ženu a dvě děti na letiště, kam měly přiletět z dovolené. Na ni Homér nemohl letět s nimi, neboť měl zrovna nějakou důležitou mezinárodní konferenci. Letadlo při přistání havarovalo a všichni cestující včetně posádky zahynuli. Homér se zhroutil. Po několika měsících, když ho propustili z psychiatrické léčebny, dal v práci výpověď a přestěhoval se do svého rodného kraje. Zde již několik let byl chovatelem ovcí. Obýval malý srub, který si vlastnoručně postavil na kopci nad městečkem a zde měl vše, co potřeboval. Obytné místnosti srubu vévodila velká knihovna, kde měl všechny své milované knihy. Zejména ty, které pojednávaly o jeho velké lásce, o starém Římu. Jako jeden z mála obyvatel městečka (mezi které se samozřejmě počítal) měl počítač a připojení na internet. Pomocí něj udržoval občasný styk se svými kolegy z university. Vždy se našel někdo, kdo od něj potřeboval něco vědět, nebo naopak on potřeboval odpověď na své otázky. Běžně pomáhal touto dálkovou formou při oponentuře prací studentů, které mu jeho kolegové zasílali. Dá se říci, že mu tento způsob života velmi vyhovoval.

Jednou týdně vždy Homér zajel svou starou terénní dodávkou toyota do městečka, aby dovezl mléko a sýry ze své usedlosti a aby si nakoupil potraviny ve zdejším obchodě. Obyvatelé městečka ho měli rádi a vždy někdo v obchodě mezi regály na něj nenápadně čekal, aby se ho zeptal na něco, co ho trápilo. Homér pokaždé laskavě odpověděl, byl totiž považován za všeznalce a nebývalého inteligenta. Nedělal však rozdíly mezi lidmi, a proto ho měli tak všichni rádi. Dokázal se bavit stejně třeba s nějakým profesorem nebo s prostým dělníkem.

Homér byl vyšší atletické postavy (dříve v mládí hodně sportoval), pronikavé oči kontrastovaly s jeho laskavými ústy. Vlasy měl spíše delší, hnědé, a to bez jediného šedivého vlasu, což bylo vzhledem k jeho věku (tak mezi 40 a 50) pozoruhodné.

Poklidné ticho krajiny, přerušované jen občasným štěbetáním ptáků, náhle přerušilo skřípění brzd, ostrý kovový zvuk, jak něco proráželo svodidla, a dunivý náraz. Pak nastalo zlověstné ticho.

Francesco přidál do kroku, pak již běžel. Když se vyhouplnul na silnici, uviděl v zatáčce sportovní červený vůz, celý zdeformovaný a zaklíněný do stojící borovice, ihned za proraženými svodidly.

Rychle přeběhl rovinku parkoviště směrem k vozu. Na předním sedadle seděl zhroucený řidič, muž asi padesátiletý, celý zasypaný roztráštěným čelním sklem. Bílá košile pomalu rudla krví, která v rytmu srdce barvila jeho levou paži. Muž byl v bezvědomí, ale dýchal.

„Sláva, aspoň žije,“ pomyslel si Francesco a otevřel dveře vozu. Rychle si vzpomínal, co jim ve škole říkali o poskytování první pomoci: „Se zraněným nehýbat, může mít totiž vnitřní zranění, potom, pokud nedýchá, poskytnout umělé dýchání. Pak zastavit případné krvácení jakýmkoliv ostrým předmětem, který se vtlačí do rány a něčím zaváže – s případnou sterilitou si nedělat starosti, to potom vyřeší odborníci – a nakonec co nejrychleji přivolat lékařskou pomoc.“

Francesco uchopil mužovu ruku. V předloktí zela velká řezná rána, ze které prýštila krev. Bezmyšlenkovitě nahmatl v přihrádce dveří

auta nějaký tvrdý předmět (později se ukázalo, že šlo o náhradní svíčku do zapalování) a vtlačil jej do rány. Rychle roztrhl svoje tričko a tímto provizorním obvazem svíčku na paži pevně obvázal. Krvácení ustalo. Pak vyběhl na silnici, uslyšel totiž hluk nákladního auta, jak supělo do kopce a jeho řidič řadil stále nižší a nižší převodové stupně, aby zvládl ostré stoupání.

Ze zatáčky se pomalu vynořil nákladák. Francesco mu vyběhl v ústrety, mával rukama a křičel.

„Zastavte, zastavte, stala se nehoda.“

Řidič, bodrý zavalitý čtyřicátník, zastavil nákladák a vyklonil se z okénka. „Cože, co se stalo?“

„Nehoda... tam..., můžete, prosím, přivolat pomoc?“

Řidič obhlédl situaci, zaparkoval vůz vedle havarovaného sportáku a začal hledat vysílačku, kterou měl někde ve voze. Když ji našel, zavolal na tísňovou linku a popsal jim celou situaci, zejména však místo, kde k nehodě došlo.

„Klid, za chvíli přijede sanitka,“ konejšil řidič vynervovaného Francesca, „a oni již udělají vše potřebné.“ Potom obhlédl zraněného, uznale pokýval hlavou, když viděl jeho obvázanou ruku, a řekl k Francescovi: „Ještě by se měl dát na silnici v obou směrech výstražný trojúhelník, zvládneš aspoň ten jeden?“

Francesco přikývl a vydal se k autu, aby v něm našel trojúhelník a umístil ho na silnici proti směru příjezdu havarovaného auta. Řidič nákladáku pak udělal totéž, jenže na opačnou stranu a se svým trojúhelníkem.

Čekali strašně dlouhých 20 minut. Mezitím přijelo několik aut a jeden řidič dokonce nabízel další pomoc.

Pak přijela sanitka. Vystoupil z ní lékař a dva zdravotníci, kteří vytáhli ze sanitky pojízdné lůžko pro nemocné. Lékař rychle prohlédl zraněného, pochválil Francesca za jeho provizorní obvaz, zdravotníci opatrně naložili zraněného muže na pojízdný vozík a ten potom do sanitky, která pak rychle odjela z kopce dolů do nemocnice.

Před jejím odjezdem ještě lékař poklepal Francescovi na rameno: „Myslím, hochu, že jsi mu tím zastavením krvácení zachránil život. Vlastně nemyslím, jsem o tom naprosto přesvědčen. Kéž by vždy byli všichni tak dobří jako ty.“

Mezitím dorazil i automobil místní policie spolu s jejím náčelníkem, vždy usměvavým kapitánem Mendosou. Ten se Francesca vyptal na podrobnosti a nabídl mu, že jej odveze do městečka. Starostlivě hleděl na chlapce, který se klepal zimou. Na sobě měl narychlo oblečenou větrovku, jen tak na nahé tělo, když tričko musel použít jako obvaz.

„Díky, musím za Homérem, asi na mne už netrpělivě čeká,“ odpověděl Francesco.

Mezitím se parkoviště zaplnilo příjíždějícími auty a spoustou lidí.

Všude panoval patřičný chaos, a tak se Francesco raději vydal nahoru do kopců za cílem své cesty.

Homér na něj již ve svém srubu čekal.

„Jdeš nějak pozdě...“ řekl na uvítanou, ale pak si všimnul, jak je Francesco celý zakrvácený, větrovku oblečenou na nahé tělo.

Francesco mu rychle vypověděl, co se přihodilo.

„Běž se umýt,“ pokračoval Homér, „a vezmi si z mých zásob něco teplého na sebe, vždyť se celý klepeš zimou.“

Dnes mělo být na pořadu povídání o Marcu Aureliovi, ale z toho pochopitelně sešlo. Homér rychle uvařil Francescovi čaj a ten ho, celý prokřehlý, vděčně srkal. Nyní, když se trochu uklidnil, Homérovi podrobně popsal celou událost. Občas s přerušáním, jak upíjel horký čaj.

„To bylo asi dost nečekané,“ mínil Homér, „v každém případě jsi udělal velmi dobře.“

„Já si to všechno nějak nepamatuji, připadá mi to celé jako sen.“

„To se ti vůbec nedivím, sám nevím, co bych v dané situaci asi dělal.“

Homér pozoroval chlapce přimhouřenými víčky. Ten byl stále lehce v šoku z prožitých událostí, inu, nebylo se co divit. „Hlavně teplo a tekutiny,“ přemýšlel Homér, „to je přesně to, co člověk v takovéto situaci potřebuje.“

Venku se po dlouhém povídání pomalu zešeřilo, když tu náhle osvítila srub světla přijíždějícího auta. To dorazil náčelník policie. Zaklepal na dveře srubu a vstoupil dovnitř.

„Mám pro vás dobrou zprávu,“ začal hned, jak se posadil, „pacient je stabilizovaný a mimo nebezpečí, tak mi to aspoň řekli v nemocnici. Příčina havárie byl infarkt, který řidiče postihl právě v té zatáčce. „Zavolať jsem i tvé mamince,“ obrátil se na Francesca, „aby o tebe neměla obavy, a slíbil jsem jí, že tě nazpátek v pořádku přivezu.“

Mimochodem, ten řidič je nějaký bohatý architekt z Říma, asi si chtěl vyzkoušet rychlou jízdu v horských zatačkách.“

„No, naštěstí to vše nakonec dobře dopadlo,“ zakončil proslov Mendosa.

Francesco byl za nabídku odvozu vděčen. Představa, že by měl jít domů nazpět obvyklou cestou, mu nebyla zrovna po chuti. Cítil, že je pořád tak trochu mimo.

Chvilí ještě společně poseděli a potom Mendosa odvezl chlapec domů, kde již na něj čekala jeho matka.

Byla hodina historie. Francesco hrál se svým spolužákem v lavici hru *Ponorky* na dvou čtverečkovaných papírech, které oba žáci ukryvali pod sešity. Hru Francesco osobně vymyslel a byl na to patřičně hrdý.

Původní hra, *Lodě*, ho totiž silně nebavila. Byla to stará, obvyklá hra žáků základní školy. Hráči si nejdřív nakreslili na čtverečkovaný papír hrací plochu, čtverec, obvykle o velikosti 15 x 15 čtverečků. Do něj zakreslili (samozřejmě tak, aby to soupeř neviděl) několik lodí, jejichž počet a tvar byl přesně určen. Lodě měly trup ze dvou, tří nebo pěti čtverečků. Ty tří a pětičtverečkové měly ještě uprostřed trupu jeden či dva komíny, představované opět čtverečky. Lodě se nesměly dotýkat. Pak hráči střídavě „stříleli“ na protivníkovu plochu a ten hlásil, zda to byl zásah nebo „voda“. Hráč pak mohl podle stavu hry odhadovat, kde budou rozprostřeny protivníkovy lodě, a podle toho střílet. Vyhrál samozřejmě ten, který protivníkovi „potopil“ všechny jeho lodě (tj. zasáhl všechna políčka lodí).

Tato hra Francesca značně nudila. Připadala mu poměrně stupidní (téměř vždy totiž vyhrál), a tak si vymyslel jinou, podle něj daleko lepší hru.

Hra začínala stejně jako ta předchozí, tj. nejdřív se vymezi la hrací plocha, také obvykle 15 x 15 čtverečků, a do ní se zakreslily pomocí těchto čtverečků „ostrovy“. Uprostřed byl jeden velký. Na jeho bocích, tak aby na sebe hráči „neviděli“, byly tzv. domovské přístavy, odkud hráči zahajovali plavbu. Kde kdo začne, určil hod mincí. Nakreslení ostrovů podléhalo demokraticky kontrole obou hráčů, i když Francesco je navrhoval tak, aby byly „příhodně“ umístěné. V rozích hrací plochy byly čtyři vlajky resp. bóje. Pak se na hrací plochu dokreslily další ostrovy. Hrací plocha byla samozřejmě stejná pro oba hráče. Každý hráč před každým tahem vystřelil torpédo ze svého místa tam, kde předpokládal, že je protivníková ponorka. Vtip byl v tom, že se mohlo střílet jen tak, aby pomyslná dráha torpéda neprotínala žádnou pevninu ostrovů (za tím účelem měli oba hráči malé pravítko), a že se pohyby ponorkou hlásily protivníkovi vždy dva tahy nazpátek (samozřejmě se začínalo dvěma tahy). Aby se nepodvádělo, tahy se musely kreslit propiskou (aby nešly vymazat) a protivník si mohl kdykoliv pro kontrolu vyžádat plán svého soupeře. Poté se samozřejmě musely učinit dva tahy. Vyhrával ten, který po obeplutí všech vlajek a po návratu do domovského přístavu obdržel nejméně zásahů torpédem. Francesco sám vynašel několik úspěšných taktik (aby ne, když hru vymyslel). Například vystřelit zpoza ostrova a pak se zase za něj „schovat“. Také podle toho, kam protivník střílel, šlo odhadnout, kde asi byl před dvěma tahy, což nebylo zrovna málo

možností. Francesco také dbal na to, aby protivník občas vyhrál, koho by bavilo pořád prohrávat.

Francesco vedl, obeplul všechny vlajky a již plul do svého přístavu. Protivník ho mohl jen stěží ohrozit.